

Sygn. akt I NKRS 163/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania G. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2021 z 7 września 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R., ogłoszonym
w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 134,

z udziałem G.K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 16 lutego 2022 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę w całości i przekazuje sprawę
Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.**

UZASADNIENIE

Uchwałą nr (...)/2021 z 7 września 2021 r. w przedmiocie przedstawienia
wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu
Okręgowego w R. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 134, Krajowa
Rada Sądownictwa (dalej także: Rada lub KRS) na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2

ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: u.KRS) postanowiła: przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie G. K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R. (pkt 1) oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie G. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R. (pkt 2).

W uzasadnieniu Rada wskazała, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r. pod poz. 134, zgłosili się: G. K. - sędzia Sądu Rejonowego w R. oraz G. W. - sędzia Sądu Rejonowego w R..

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu w dniu 6 września 2021 r. zespół, po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu na G. K. nie oddali głosów „za” ani „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się” a na G. W. oddali 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”. W wyniku powyższego głosowania, zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Radzie na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R. G. W.. Wniosek taki, w ocenie zespołu, jest w pełni uzasadniony treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, opiniami służbowymi, a także opinią Kolegium Sądu Okręgowego w R..

Zespół kierował się dyspozycją art. 35 u.KRS, zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie

zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu.

W uzasadnieniu stanowiska zespół wskazał, że za rekomendowaniem G. W. przemawiają w szczególności - ocenione łącznie: doświadczenie zawodowe oraz ocena jego pracy i kwalifikacji zawodowych, a także poparcie środowiska sędziowskiego.

Podjmując niniejszą uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że obydwaj kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 2072). Rada wskazała, że dokonując oceny kandydatów kierowała się także kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, opiniami przełożonych, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Krajowa Rada Sądownictwa - nie dzieląc stanowiska zespołu - uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie G. K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R..

W uzasadnieniu Rada przedstawiła charakterystykę kandydatów.

G. K. urodził się 16 października 1979 r. w P.. W 2003 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w L. z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu w latach 2003-2006 aplikacji sądowej, w 2006 r. złożył egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym bardzo dobrym. Od 1 października 2006 r. do 12 marca 2007 r. był zatrudniony na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Okręgowym w R.. Z dniem 13 marca 2007 r. został mianowany asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w P.. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 9 czerwca 2009 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w P.. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 października 2014 r. został przeniesiony na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w R.. Orzekał w pełnym wymiarze w VII Wydziale Cywilnym, a następnie od 16 września 2019 r. - w IV Wydziale Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych. Decyzją Prezesa Sądu Okręgowego w R. był delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w R. w dniach: 10 marca, 31 maja, 17 czerwca i 30 listopada 2010 r., 29 marca, 12 lipca i 17 listopada 2011 r., 8 lutego, 26 kwietnia, 26 lipca i 31 października 2012 r. Decyzją Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) był delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w R. w dniu 14 listopada 2012 r. W 2010 r. ukończył studia podyplomowe z zakresu prawa europejskiego dla sędziów orzekających w sprawach w zakresie prawa pracy. Pan sędzia brał udział w licznych konferencjach, warsztatach prawniczych i szkoleniach zawodowych, m.in. z zakresu postępowania cywilnego, w tym zorganizowanych przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

Ocenę kwalifikacji G. K. sporządziła B. K. - sędzia wizytator Sądu Okręgowego w R.. W ocenie sędzi wizytator dokonana analiza pozwala na jednoznacznie pozytywną ocenę pracy G. K.. Większość spraw w Sądzie Rejonowym w R. była skomplikowana pod względem faktycznym i prawnym. Czynności sądowe kandydat wykonywał sumiennie i bardzo odpowiedzialnie. Postępowania niemal we wszystkich sprawach były prowadzone prawidłowo, bez zbędnej zwłoki. Występujące nieliczne uchybienia w pracy ocenianego mogą być szybko wyeliminowane w toku pracy orzeczniczej. Uzasadnienia orzeczeń zawierały wszystkie elementy, określone w art. 328 § 2 k.p.c. W razie potrzeby Pan sędzia przytaczał niezbędne orzecznictwo, wskazywał pełną podstawę orzeczeń, w tym również w odniesieniu do kosztów i należności sądowych. Zwraca uwagę staranność uzasadnień, ścisłość i dokładność wywodów, ich zwięzłość oraz prostota ujęcia i kompletność motywów. W ocenie sędzi wizytator kandydat wykazał się dużym doświadczeniem zawodowym, bardzo dobrym przygotowaniem merytorycznym, zdolnością logicznego rozumowania, doborem przekonującej argumentacji, sprawnością organizowania pracy przy rozpoznawaniu spraw oraz efektywnością podejmowanych czynności. Posiada odpowiedni zakres wiedzy, bardzo dobrą znajomość orzecznictwa sądowego, co potrafił umiejętnie wykorzystać w praktyce. Nie stwierdzono przewlekłości postępowania ani też niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Nie było żadnych skarg czy uwag dotyczących kultury rozpraw. W opinii Prezesa Sądu Rejonowego w R.

wskazano na bardzo zaangażowaną i systematyczną pracę ocenianego, duży zakres wiedzy, którą w sposób umiejętny wykorzystuje w pracy, sumienność i wysoką kulturę urzędowania, stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych. Podsumowując sędzia wizytator pozytywnie oceniła kandydaturę G. K. na wolne stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w R..

Rada stwierdziła, że G. W. posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe, uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego, jednak - w ocenie Rady - w niniejszej procedurze konkursowej nie spełnia wszystkich kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie do powołania Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

G. W. urodził się 23 stycznia 1974 r. w R.. W 2001 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w L. z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od 1 października 2001 r. odbywał pozaetatową, a od 1 kwietnia 2002 r. do 30 września 2004 r. etatową aplikację sądową w okręgu Sądu Okręgowego w R.. W 2004 r. złożył egzamin sędziowski z wynikiem bardzo dobrym. Z dniem 1 grudnia 2004 r. został mianowany asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w R. i przydzielony do orzekania w VIII Wydziale Grodzkim, w którym orzekał do 31 maja 2005 r. Z dniem 1 czerwca 2005 r. został przydzielony do I Wydziału Cywilnego, w którym orzekał w pełnym wymiarze w sprawach cywilnych do 31 lipca 2006 r., zaś od 1 sierpnia 2006 r. został przeniesiony do orzekania w VII Wydziale Cywilnym, w którym orzeka do chwili obecnej. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 20 lutego 2010 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w R.. Od 1 października 2008 r. do 14 stycznia 2010 r., a następnie z dniem 1 września 2015 r. Panu sędziemu powierzono pełnienie funkcji Zastępcy Przewodniczącego VII Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w R., którą pełni do chwili obecnej. Pan sędzia brał udział w licznych konferencjach, warsztatach prawniczych i szkoleniach zawodowych, m.in. z zakresu postępowania cywilnego, w tym zorganizowanych przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

Ocenę kwalifikacji Pana G. W. sporządziła D. B. - sędzia wizytator Sądu Okręgowego w R.. W jej ocenie analiza danych statystycznych i badanych akt wskazuje, że kandydat w sposób należyty wykonuje czynności sędziego. Osiągane

przez niego wyniki i terminowość czynności nie budzą zastrzeżeń i świadczą o dużym zaangażowaniu w pracę. Orzecznictwo, treść wydawanych orzeczeń oraz lektura sporządzanych uzasadnień świadczą o wysokim poziomie wiedzy z zakresu prawa materialnego i procesowego. Pan sędzia wyznaczając termin pierwszej rozprawy skrupulatnie zapoznawał się ze sprawą i podejmował niezbędne czynności w celu koncentracji materiału dowodowego. W sprawach, w których dopuszczał dowody z zeznań świadków, opinii biegłych, precyzyjnie wskazywał tezę dowodową. Uzasadnienia sporządzane są językiem prostym, zrozumiałym dla stron i spełniają wszystkie wymogi z art. 328 § 2 k.p.c. Brak zastrzeżeń do sposobu prowadzenia postępowania, sprawność, szybkość i trafność podejmowanych decyzji dają podstawę do stwierdzenia, że opiniowany jest osobą sumienną, opanowaną, o dużych umiejętnościach zawodowych i wiedzy prawniczej oraz utrwalonym warsztacie orzeczniczym. Podsumowując sędzia wizytator uznała, że umiejętności zawodowe, posiadana wiedza prawnicza, duża kultura orzekania i osobista dają podstawę do uznania, że sędzia G. W. spełnia wymagania do pełnienia urzędu sędziego Sądu Okręgowego w R..

Porównując kandydatów, Rada wskazała, że w każdym postępowaniu nominacyjnym dokonuje oceny kandydatów na podstawie załączonych materiałów, ocenianych indywidualnie. Rada jest wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym, wybranym kryteriom ustawowym, na podstawie których podejmuje uchwałę. Od stanu faktycznego konkretnej sprawy zależy, jakie kryteria są stosowane przez Radę w danym postępowaniu, w szczególności co do rozpatrywanych łącznie kryteriów, na które składają się kwalifikacje, doświadczenie zawodowe kandydatów, poparcie środowiska sędziowskiego oraz dane potwierdzające zdobycie dodatkowych kwalifikacji.

Zadaniem Rady było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tej osoby, która spełnia wszystkie kryteria - oceniane łącznie - najpełniej i w najwyższym stopniu.

Krajową Radę Sądownictwa, przy ocenie kandydatów, jako kryteria wyboru, przyjęła: oceny kwalifikacyjne oraz doświadczenie zawodowe. W ocenie Rady zarówno G. K., jak i G. W. są bardzo dobrymi kandydatami na stanowisko sędziego

sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R.. Obydwaj ukończyli studia prawnicze z oceną bardzo dobrą, obydwoj złożyli egzamin sędziowski z wynikiem bardzo dobrym. Oceny kwalifikacyjne kandydatów są bardzo pozytywne.

Wysokie kwalifikacje merytoryczne G. K. znajdują odzwierciedlenie w ocenie jego pracy oraz bardzo dobrych opiniach służbowych. G. K. - w porównaniu z kontrkandydatem - wyróżnia długość doświadczenia orzeczniczego na stanowisku sędziego sądu rejonowego, chociaż G. W. dłużej pozostawał na stanowisku asesora sądowego. G. K. był delegowany do orzekania w Sądzie Okręgowym w R., do którego aspirują obydwoj kandydaci. G. W. nie zdobył doświadczenia w orzekaniu na szczeblu sądu okręgowego. Ponadto, G. K. ukończył studia podyplomowe z zakresu prawa europejskiego dla sędziów orzekających w sprawach w zakresie prawa pracy. Wolne stanowisko sędziowskie jest przewidziane do pionu pracy a G. W. - w odróżnieniu od kandydata wybranego przez Radę - nie orzekał w wydziale pracy. Wprawdzie został rekomendowany przez zespół, jednak to Rada w każdej procedurze konkursowej dokonuje ostatecznego wyboru kandydata a w tym wypadku uznała, że wiedza teoretyczna i doświadczenie zawodowe, jakie posiada G. K., dają gwarancję należytego wykonywania przez niego obowiązków sędziego Sądu Okręgowego w R..

W ocenie Rady, te wszystkie okoliczności zadecydowały o uznaniu G. K. za kandydata spełniającego w niniejszej, procedurze konkursowej kryteria wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do powołania.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Okręgowego w R., które na posiedzeniu 9 czerwca 2021 r. zaopiniowało pozytywnie zarówno G. K. - oddając 8 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”, jak i G. W. - oddając 8 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”, a zatem w niniejszej procedurze konkursowej poparcie udzielone przez to gremium nie było kryterium różnicującym kandydatów.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa G. K. posiada wysokie kwalifikacje merytoryczne oraz doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystuje w praktyce zawodowej,

dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R..

Reasumując Rada stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP G. K. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności: wieloletnie i różnicowane doświadczenie zawodowe, obejmujące orzekanie zarówno na szczeblu sądu rejonowego, jak i w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w R., wnioski płynące z oceny jego pracy i kwalifikacji zawodowych, bardzo dobre opinie służbowe, potwierdzające rzetelną praktykę zawodową oraz umiejętności predestynujące do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego, poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w R., a także doskonalenie zawodowe przez udział w studiach podyplomowych i szkoleniach.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 7 września 2021 r.: na G. K. oddano 10 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 19 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów; na G. W. oddano 10 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymującym się” (przy udziale 18 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów.

Jak wynika z powyższego, G. K. oraz G. W. uzyskali równą bezwzględną większość głosów. W związku z tym, że do obsadzenia w tym postępowaniu przewidziano 1 stanowisko sędziowskie, zgodnie z § 12 ust. 3 pkt 2 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, stanowiącego załącznik do uchwały nr 158/2019 z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. 2019, poz. 192, ze zm.), jeśli dwóch lub więcej kandydatów otrzymało równą, bezwzględną większość głosów, a uznanie wszystkich kandydatów za wybranych spowodowałoby przekroczenie liczby wolnych stanowisk sędziowskich, w stosunku do tych kandydatów przeprowadza się jednorazowo ponowne głosowanie.

W ponownym głosowaniu, na: G. K. oddano 12 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 5 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów; G. W. oddano 9 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się”

(przy udziale 18 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

G. W. (dalej: Odwołujący się) na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS zaskarżył powyższą uchwałę z powodu jej sprzeczności z prawem i zarzucił:

I. obrazę prawa materialnego:

1. przepisów art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 14 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 1 ust. 1 Protokołu Nr 12 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 20 i art. 21 ust. 1 i art. 41 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej nakazujących sprawiedliwe oraz równe traktowanie i zakazujących dyskryminacji - poprzez niesprawiedliwe, nierówne oraz dyskryminujące traktowanie skarżącego;

2. naruszenie art. 2 i art. 60 Konstytucji RP poprzez niedokonanie oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w R. innego uczestnika a nie skarżącego, posiadającego od wybranego kandydata wyższe kwalifikacje;

3. naruszenie art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 15 ust. 1 i ust. 3 akapit drugi Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 41 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ustanawiających zasadę otwartości organów Państwa Członkowskiego UE, podczas gdy postępowanie przeprowadzone w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w R. narusza zasadę otwartości i transparentności działania organu ją przeprowadzającego, tj. Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ kryteria przyjęte przez Radę za podstawę opiniowania, nie były przejrzyste i różniły się w stosunku do poszczególnych kandydatów, a postępowanie przed Radą było nietransparentne,

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść uchwały, to jest:

1. przepisów art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2, art. 42 ust 1 u.KRS poprzez rażąco dowolną ocenę dowodów dokonaną przez Radę opiniującą w składzie kolegiальnym i oparcie rozstrzygnięcia na podstawach niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy,

2. przepisów art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny kandydatury skarżącego w oparciu o materiał będący przedmiotem tej oceny i przez to uznanie, że w mniejszym, a przez to niewystarczającym stopniu spełnia on przesłanki do powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego, pomimo braku jakichkolwiek podstaw do wyciągnięcia takiego wniosku, a wręcz wbrew oczywistym podstawom do wyciągnięcia wniosków przeciwnych;

3. przepisów art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 i 35 ust. 2 pkt 1, art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez brak opartego na merytorycznych przesłankach odniesienia się w pisemnym uzasadnieniu uchwały do opinii Zespołu KRS rekomendującego pozytywnie skarżącego jako osoby spełniającej wymagania stawiane kandydatom na urząd sędziego sądu okręgowego, który to Zespół wskazał okoliczności, które przemawiały za udzieleniem takiej rekomendacji;

4. przepisu art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez jego niezastosowanie oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS przez jego błędną wykładnię, co doprowadziło do nierozpatrzenia sprawy w sposób wszechstronny, nakazany powołanymi przepisami, jak również pominięcie istotnej części kompetencji posiadanych przez skarżącego, jego doświadczenia zawodowego i dorobku orzeczniczego, a którymi nie mógł się wykazać wskazany przez Radę do przedstawienia Prezydentowi kandydat, co skutkowało wydaniem uchwały rażąco dowolnej i w takim samym stopniu sprzecznej z dostępnym KRS materiałem dowodowym, co doprowadziło do wybrania kandydata o kwalifikacjach niższych od kwalifikacji skarżącego, co do którego Rada wystąpiła do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie jej na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w R.,

5. ewentualnie, w razie niepodzielenia powyższych zarzutów, naruszenie art. 21 ust. 2 u.KRS, przez nieprzedstawienie Prezydentowi RP kandydatury

skarżącego pomimo uzyskania na posiedzeniu KRS bezwzględnej większości ważnie oddanych głosów wymaganych do podjęcia przez KRS uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R..

Odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie i skutkowało uchyleniem zaskarżonej uchwały w całości oraz przekazaniem sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Stosownie do art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. Zgodnie natomiast z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania. Podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 1 lipca 2019 I NO 70/19). Stosownie zaś do treści art. 44 ust. 1 zd. pierwsze u.KRS odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 8 października 2014 r., III KRS 45/14).

Odwołujący się w pierwszej kolejności podniósł zarzuty naruszenia art. 32 ust. 1 i 2, art. 2 i art. 60 Konstytucji RP polegające na: niesprawiedliwym, nierównym oraz dyskryminującym traktowaniu Odwołującego się oraz niedokonaniu oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które

odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Celem art. 60 Konstytucji jest zapewnienie równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej; realizacja art. 60 Konstytucji z jednej strony wymaga od ustawodawcy ustanowienia regulacji materialnoprawnych, określających przejrzyste kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, a z drugiej strony nakazuje stworzenie odpowiednich gwarancji proceduralnych, zapewniających weryfikowalność decyzji w sprawie naboru do służby. Brak odpowiednich procedur kontrolnych i odwoławczych stanowić może istotną przeszkodę w stosowaniu przyjętych reguł, a tym samym naruszać będzie konstytucyjny wymóg traktowania starających się o dostęp do służby na jednakowych zasadach (zob. wyroki TK: z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008/4/63; z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, OTK-A 2007/10/130; z 8 kwietnia 2002 r., SK 18/01, OTK ZU nr 2/A/2002, poz. 16; z 14 grudnia 1999 r., SK 14/98, OTK ZU nr 7/1999, poz. 163; z 9 czerwca 1998 r., K 28/97, OTK ZU nr 4/1998, poz. 50).

Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, winna obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Artykuł 32 ust. 1 Konstytucji statuuje z kolei zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Dlatego kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy

wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Wbrew twierdzeniom Odwołującego się Rada w kontrolowanym postępowaniu nominacyjnym nie uchybiła standardom konstytucyjnym równego dostępu do służby publicznej. Rada wskazała kryteria, które zdecydowały o wyborze kandydata rekomendowanego na urząd sędziego Sądu Okręgowego w R., a które zawierają się w katalogu ustawowym (art. 35 u.KRS). Odwołujący się błędnie uznał, że kryterium doświadczenia zawodowego narusza zasady równego dostępu do służby publicznej, tj. urzędu sędziego sądu okręgowego. Rada dysponowała pełną dokumentacją załączoną przez kandydatów do zgłoszeń, dotyczącą: wykształcenia, doświadczenia zawodowego, opinii kwalifikacyjnych. Na podstawie tak zgromadzonego materiału, Rada dokonała oceny każdego z kandydatów, biorąc pod uwagę ww. kryteria ustawowe. Zarówno z treści uzasadnienia uchwały jak i z zarzutów podniesionych przez Odwołującego się nie wynika, by Rada zastosowała kryteria pozaustawowe. Zasadnie Odwołujący się podniósł, że w uzasadnieniu uchwały wskazano omyłkowo, że otrzymał on nominację na urząd sędziego sądu rejonowego w 2010 r. nie ulega wątpliwości, że Odwołujący się otrzymał nominację na urząd sędziego sądu rejonowego w 2009 r. Powyższe wynika z omyłki członka Rady przedstawiającego kandydaturę Odwołującego się podczas posiedzenia plenarnego. Podkreślić jednak należy, że podczas posiedzenia, przed pierwszym głosowaniem, podkreślono, że Odwołujący się posiada o 5 lat dłuższe doświadczenie na stanowisku sędziego sądu rejonowego. Wobec powyższego zarzut, że uchwała Rady została podjęta na podstawie błędnych ustaleń faktycznych, na tyle istotnych, że skutkować powinno stwierdzeniem sprzeczności uchwały z prawem, jest chybiony. Rada pojęła uchwałę w oparciu o zgodną ze stanem faktycznym informację, iż Odwołujący się pełni urząd sędziego sądu rejonowego 5 lat dłużej od kontrkandydata.

Z treści uzasadnienia uchwały, jak i z przebiegu posiedzenia Rady wynika jednoznacznie, że obaj kandydaci uczestniczący w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym zostali ocenieni jako kandydaci o bardzo zbliżonych kompetencjach i kwalifikacjach, czego najlepszym dowodem jest konieczność powtórzenia głosowania wobec uzyskania przez nich w pierwszym głosowaniu takiej samej

liczby głosów. Kandydaci otrzymali pozytywne opinie kwalifikacyjne, posiadają zbliżone porównywalne doświadczenie zawodowe. Wobec powyższego o wyborze kontrkandydata zdecydowało wyższe wykształcenie oraz doświadczenie zdobyte na delegacjach w Sądzie Okręgowym w pionie pracy i ubezpieczeń społecznych. Rada podkreśliła bowiem, że konkurs dotyczy wakatu właśnie w Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Powyższe kryteria w okolicznościach niniejszej sprawy są w pełni uzasadnione, racjonalne i zgodne z kryteriami ustawowymi.

W ocenie Odwołującego się, z uwagi na pełnienie funkcji Przewodniczącego Wydziału posiada on większe oświadczenie od kontrkandydata. Jest to jednak wyłącznie subiektywna opinia Odwołującego się, który jest niezadowolony w decyzji Rady. Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie stanowi uzasadnionej lub usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie. Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 2015 r., III KRS 16/15). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Kwestie rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego są domeną Rady, podobnie jak ocena doboru kryteriów, a także znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie poszczególnych kandydatów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 5 września 2013 r., III KRS 210/13). Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego, a poza gestią Sądu Najwyższego pozostają ustalenia faktyczne i ocena dowodów. Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa

Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16). Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, jest konieczna (zob. wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008/4/63; wyrok Sądu Najwyższego z 25 lutego 2013 r., III KRS 95/13).

Na marginesie wskazać należy, że Rzeczpospolita Polska nie jest stroną Protokołu Nr 12 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, zatem zarzut naruszenia art. 1 ust. 1 tegoż aktu jest bezpodstawny.

Zgodnie z treścią art. 42 ust. 1 u.KRS uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Rada jest zatem zobligowana do wyjaśnienia wszystkim kandydatom, jakimi kryteriami kierowała się przy wyborze kandydatów. Uzasadnienie decyzji Rady ma na celu umożliwienie kandydatom porównania swojej kandydatury z innymi (objaśnienie, dlaczego inni kandydaci, zdaniem Rady, okazali się lepsi) oraz zweryfikowanie czy zachowane zostały wszystkie zasady proceduralne postępowania nominacyjnego, w tym zastosowanie ustawowych kryteriów wyboru kandydatów w sposób jednolity, co poddaje się osądowi w toku postępowania sądowego. W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że Rada w uzasadnieniu wskazała kryteria wyboru kandydata na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R.. O ile uzasadnienie uchwały stanowi próbę odzwierciedlenia procesu wyłaniania kandydata, w szczególności motywy decyzji, przez organ kolegialny, to bezpośrednio przebieg tego procesu można zobaczyć śledząc posiedzenie Rady lub odtwarzając nagranie, które jest dostępne bez ograniczeń na stronie internetowej KRS. Z przebiegu posiedzenia Rady w dniu 7 września 2021 r. wynika, że sylwetki kandydatów, z uwzględnieniem wykształcenia, doświadczenia zawodowego, opinii kwalifikacyjnych oraz opinii środowiska sędziowskiego (kolegium), zostały zaprezentowane w sposób jednolity. Członkowie Rady podkreślali, że kandydatury są bardzo do siebie zbliżone. Poddano pod dyskusję

wyniki statystyczne pracy każdego z kandydatów. Z przebiegu posiedzenia wynika jednoznacznie, jakie motywy zdecydowały o tym, że nie został wybrany kandydat rekomendowany przez Zespół. Rada podkreśliła, że okres pełnienia obowiązków na stanowisku sędziego sądu rejonowego, nie był kryterium decydującym w niniejszym postępowaniu nominacyjnym lecz różnorodność doświadczenia, tym bardziej, że kandydat wybrany pełni obowiązki w pionie pracy i ubezpieczeń społecznych, zatem w pionie, którego dotyczy wolne stanowisko w niniejszym postępowaniu nominacyjnym. Odwołujący się orzeka w wydziale cywilnym, nigdy nie orzekał w wydziale pracy, nie był delegowany do orzekania w Sądzie Okręgowym. Z treści uzasadnienia uchwały wynika jednoznacznie, że Rada dokonała wyboru na podstawie wszechstronnej oceny zgromadzonych w sprawie materiałów. Rada dokonała porównania kandydatów, podkreślając, że obie kandydatury są bardzo dobre i do siebie zbliżone.

W przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny, dlaczego te, a nie inne, kryteria miały charakter decydujący, w szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17). Wobec powyższego Sąd Najwyższy nie stwierdził naruszenia prawa materialnego ani procesowego podnoszonych przez Odwołującego się w pkt I i II zarzutów.

G. K. oraz G. W. uzyskali równą bezwzględną większość głosów. Zgodnie z § 12 ust. 3 pkt 2 Regulaminu KRS przeprowadzono ponowne głosowanie, w wyniku którego na G. K. oddano 12 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 5 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów; natomiast na G. W. oddano 9 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 18 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Krajowa Rada Sądownictwa stoi na stanowisku, że przepisy u.KRS i Regulaminu KRS nie wskazują, jak należy wartościować poszczególne głosy oddane przez członków Rady na kandydatów. Rada podkreśla także, że jest

organem kolegialnym, a zatem do podjęcia przez nią decyzji wymagana jest większość głosów jej członków. Zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2 u.KRS do ważności uchwał Rady potrzebna jest obecność co najmniej połowy jej składu, a Rada podejmuje uchwały bezwzględną większością głosów. W ocenie Rady ponowne głosowanie było konieczne i dopiero jego wynik stanowił rozstrzygającą konkurs decyzję Rady, a konsekwencji rekomendację Rady uzyskał G. K..

Sąd Najwyższy uznał za błędne powyższe stanowisko KRS. Zgodnie z art. 21 ust. 2 u.KRS Rada podejmuje uchwały bezwzględną większością głosów. Takie brzmienie przepisu nie pozostawia wątpliwości, iż uchwała o przedstawieniu Prezydentowi RP przez KRS kandydata na stanowisko sędziowskie zostaje podjęta w przypadku uzyskania przez tego kandydata bezwzględnej większości głosów. Niezależnie zatem od ilości kandydatów, którzy uzyskają bezwzględną większość głosów, każdy z nich jest wybrany i rekomendowany na urząd sędziego w danej procedurze nominacyjnej.

W wyroku z 12 maja 2021 r., I NKRS 27/21, Sąd Najwyższy wskazał, że „Regulację z art. 21 ust. 2 u.KRS postrzegać należy przez pryzmat art. 37 ust. 1 u.KRS regulującego sposób postępowania Rady, gdy na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat. Uchwałę KRS stanowi wówczas, jak wynika z brzmienia tego przepisu, wynik szeregu pojedynczych „rozstrzygnięć” co do poszczególnych kandydatur, które składają się na jedną uchwałę. Jednocześnie pomocniczą wskazówką co do właściwego sposobu rozumienia pojęcia „rozstrzygnięcie” zawiera art. 40 ust. 1 *in fine* u.KRS oraz art. 45 ust. 3 u.KRS, gdzie wyraźnie stwierdza się, że w określonych tam sytuacjach „Rada rozstrzyga w drodze uchwały”. Wobec powyższego, art. 37 u.KRS mówiąc, że uchwała „obejmuje rozstrzygnięcia” zapadłe w stosunku do wszystkich kandydatów, należy rozumieć w ten sposób, że chodzi o rozstrzygnięcia zapadłe w sposób właściwy dla podejmowania uchwały, a zatem zgodnie z dyspozycją art. 21 u.KRS przewidującego, że uchwały KRS zapadają bezwzględną większością głosów w głosowaniu, w którym bierze udział przynajmniej połowa członków Rady. To oznacza, że każdy z kandydatów przedstawionych na wolne stanowisko sędziowskie musi uzyskać poparcie bezwzględnej liczby głosów.”

Kwestia wyboru kandydatów na urząd sędziego w przypadku zgłoszenia się

kilku kandydatów została uregulowana także w uchwale nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, wydanej na podstawie art. 22 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2019, poz. 84; dalej Regulamin KRS).

Zgodnie z § 12 ust. 3 Regulaminu KRS w przypadku gdy: 1) rozpatrzeniu podlega zgłoszenie więcej niż jednego kandydata, a żaden z kandydatów nie uzyskał bezwzględnej większości głosów lub liczba kandydatów, którzy uzyskali bezwzględną większość, jest mniejsza niż liczba wolnych stanowisk, przeprowadza się jednorazowo ponowne głosowanie, z udziałem tych kandydatów, na których oddano największą liczbę głosów „za”; 2) dwóch lub więcej kandydatów otrzymało równą, bezwzględną większość głosów, a uznanie wszystkich kandydatów za wybranych spowodowałoby przekroczenie liczby wolnych stanowisk sędziowskich, w stosunku do tych kandydatów przeprowadza się jednorazowo ponowne głosowanie.

Zgodnie natomiast z § 12 ust. 4 Regulaminu KRS w ponownym głosowaniu, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, Rada głosuje nad kandydatami w liczbie wolnych stanowisk sędziowskich powiększonej o jedną osobę lub powiększonej o liczbę kandydatów mających taką samą liczbę głosów co ta osoba.

Nie ulega wątpliwości, że ww. przepisy w sposób szczegółowy regulują kwestię wyboru rekomendowanych kandydatów i mają na celu wyłonienie liczby kandydatów wskazanej w obwieszeniu Ministra Sprawiedliwości o wolnych stanowiskach sędziowskich, wydawanym na podstawie art. 20 a § 4 ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. 2020, poz. 2072). Jednakże wobec braku podstawy prawnej w u.KRS, przyjęte przez Krajową Radę Sądownictwa w § 12 Regulaminu KRS rozwiązanie normatywne zmierzające do zapewnienia tego, aby liczba kandydatów przedstawionych Prezydentowi RP do mianowania była nie większa niż ilość wolnych stanowiska sędziowskich określonych w obwieszczeniu Ministra Sprawiedliwości, jest niezgodne z Konstytucją RP.

Jak wskazano powyżej, Regulamin KRS został uchwalony na podstawie delegacji zawartej w art. 22 ust. 1 i 1a u.KRS, zgodnie z którym ma on określać

szczególony tryb działania Rady z uwzględnieniem zastosowania systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim i potrzeby zapewnienia jawności postępowania przed Radą. Z treści ww. przepisu nie można wywodzić kompetencji Rady do wprowadzania dodatkowego kryterium wyłaniania osób przedstawianych Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziowskie, tj. ilości wolnych stanowisk. Znajduje się to poza zakresem ww. delegacji ustawowej i zastrzeżone jest dla materii ustawowej, której nie może regulować akt normatywny niższej rangi.

W wymiarze materialnoprawnym § 12 ust. 2 zd. 2 Regulaminu KRS wprowadza wobec kandydata dodatkowe kryterium, o charakterze kluczowym, gdyż ostatecznie to ono decyduje o tym, kto otrzyma rekomendację Rady. Niespełnienie tego dodatkowego kryterium zrównuje sytuację prawną osób względem których zapadło pozytywne rozstrzygnięcie KRS z sytuacją osób, względem których zapadło rozstrzygnięcie negatywne. Rozwiązanie takie nie ma oparcia w tekście ustawy, tym samym ogranicza stosowanie art. 21 ust. 2 u.KRS, co czyni *de facto* wyłącznie w oparciu o treść obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości, czyli aktu wykonawczego. Ze względów konstytucyjnych akt ten nie może samoistnie ograniczać skuteczności normy ustawowej. Na tę oczywistą okoliczność wskazywał również Trybunał Konstytucyjny podkreślając, że Regulamin Krajowej Rady Sądownictwa jako akt prawa wewnętrznego nie może naruszać przepisów prawa powszechnie obowiązującego (zob. wyrok TK z 15 grudnia 1999 r., K 6/99).

Tym samym norma wyrażona w § 12 ust. 2 zd. 2 Regulaminu KRS, jako naruszająca hierarchiczny porządek źródeł prawa, jest niezgodna z Konstytucją RP. Przepis ten aktem wykonawczym wprowadza wyjątek od normy ustawowej, którego treść jest ustalana poprzez odwołanie się do treści innego jeszcze aktu wykonawczego. W przypadku § 12 ust. 2 zd. 2 Regulaminu KRS mamy zatem do czynienia ze stanem niekonstytucyjności (w sensie szerokim), który „obejmuje każdy wypadek hierarchicznej niezgodności prawa, również między aktami niższego rzędu, gdyż narusza to określone w Konstytucji reguły porządku hierarchicznego w systemie prawa” (zob. J. Podkowik, *Niekonstytucyjność prawa i jej skutki cywilnoprawne*, Warszawa (WN Scholar) 2019, s. 30).

W niniejszej sprawie Rada bezwzględną większością głosów

rekomendowała na urząd sędziego Sądu Okręgowego w R. dwóch kandydatów. Zgodnie z art. 37 u.KRS i art. 21 ust. 2 u.KRS Rada nie miała podstaw do ponownego głosowania, które miało na celu wyłącznie wyłonienie takiej liczby rekomendowanych kandydatów, która została wskazana w obwieszeniu Ministra Sprawiedliwości z 2021 r., poz. 134. Rada nie posiada kompetencji ustawowych pozwalających jej nie przedstawić do powołania kandydata, który uzyskał bezwzględną większość głosów.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy uznał za zasadny zarzut naruszenia art. 21 ust. 2 u.KRS, co skutkowało uchyleniem zaskarżonej uchwały i przekazaniem Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania, o czym Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS. orzekł jak w sentencji.